

3. Under hensyn til grundsætningen om procesautonomi spørges, om den nationale ret skal lægge de bindende udtalelser til grund, der er tildelt retten af en højere retsinstans i forbindelse med ophævelsen af underinstansens afgørelse og hjemvisning af sagen til fornyet prøvelse, såfremt der er grund til at antage, at disse udtalelser er i strid med fællesskabsretten?
4. Såfremt den pågældende behandling ikke kan ydes på området for den medlemsstat, hvor den sygeforsikrede bor, er det da tilstrækkeligt for, at denne medlemsstat skal udstede en tilladelse til behandling i en anden medlemsstat ifølge artikel 22, stk. 1, litra c), i forordning (EØF) nr. 1408/71, at behandlingen som type indgår i de ydelser, der er fastsat i den førstnævnte medlemsstats bestemmelser, selv om disse bestemmelser ikke udtrykkeligt nævner den konkrete behandlingsmetode?
5. Fortrænger artikel 49 EF og artikel 22 i forordning (EØF) nr. 1408/71 en national bestemmelse som artikel 36, stk. 1, i lov om sygeforsikring, hvorefter de obligatorisk forsikrede kun har krav på delvis eller fuldstændig dækning af summen af udgifterne til lægebehandling i Tyskland, såfremt de har modtaget forhåndstilladelse hertil?
6. Skal den nationale ret tilpligte den kompetente institution i den stat, hvori den pågældende er sygeforsikret, at udstede dokumentet til udlandsbehandling (formular E 112), når retten anser afslaget på at udstede et sådant dokument for retsstridigt i tilfælde af, at ansøgningen om udstedelse af dokumentet er fremsat inden gennemførelse af behandlingen i udlandet, og behandlingen på tidspunktet for rettens afgørelse er afsluttet?
7. Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, og retten anser afslaget på tilladelse til udlandsbehandling for retsstridigt, spørges: Hvorledes skal den sygeforsikredes udgifter til behandlingen godtgøres:
 - a) direkte af den stat, hvori han er forsikret, eller af den stat, hvori behandlingen er foretaget, efter fremlæggelse af tilladelsen til udlandsbehandling?
 - b) i hvilket omfang, såfremt omfanget af ydelser, der er fastsat i bestemmelserne i bopælsmedlemsstaten, adskiller sig fra omfanget af ydelser, der er fastsat i bestemmelserne i den medlemsstat, hvori behandlingen er ydet, hvorved der må tages hensyn til, at artikel 49 EF forbyder begrænsninger i den frie udveksling af tjenesteydelser?

(¹) Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (oprindelig reference JO L 149, s. 2), som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2.12.1996.

Sag anlagt den 15. maj 2009 — Storhertugdømmet Luxembourg mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-176/09)

(2009/C 180/50)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Storhertugdømmet Luxembourg (ved C. Schiltz, som befuldmægtiget, avocat P. Kinsch)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

— Principalt, annullation af den således affattede passus: »og for den lufthavn i hver medlemsstat, der har flest passagerbevægelser« i artikel 1, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/12/EF af 11. marts 2009 om lufthavnsafgifter (¹).

— Subsidiært, annullation af direktivet i sin helhed.

— Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Storhertugdømmet Luxembourg har gjort to anbringender gældende til støtte for søgsmålet.

Med det første anbringende har Storhertugdømmet Luxembourg påberåbt sig tilsidesættelsen af princippet om forbud mod forskelsbehandling, da en lufthavn som Luxembourg-Findel på grund af udvidelsen af anvendelsesområdet for direktiv 2009/12/EF til at omfatte lufthavne »i hver medlemsstat, der har flest passagerbevægelser«, er undergivet administrative og finansielle forpligtelser, som ikke finder anvendelse på andre lufthavne, der befinder sig i en sammenlignelig situation, uden at en sådan forskelsbehandling er objektivt begrundet. Storhertugdømmet Luxembourg har i denne forbindelse navnlig anført forholdene i lufthavnene Hahn og Charleroi, der tjener den samme kundekreds som lufthavnen Findel, og som hver betjener et større antal passagerer end sidstnævnte, men ikke er undergivet de samme forpligtelser. Det forhold, at disse tre lufthavne er adskilt af grænser, kan på ingen måde berettige, at de forskelsbehandles.

Med det andet anbringende har Storhertugdømmet Luxembourg desuden gjort gældende, at den omhandlede bestemmelse ikke

overholder principperne om subsidiaritet og proportionalitet. Dels er en intervention på fællesskabsplan nemlig ikke nødvendig for at regulere et forhold, der udmærket kunne have været reguleret på nationalt plan, så længe tærsklen på 5 mio. passagerer ikke er nået. Dels indebærer anvendelsen af direktivet procedurer og yderligere uberettigede omkostninger for en lufthavn som Findel, som kun adskiller sig ved at have flest passagerbevægelser i en medlemsstat, uden at denne faktor reelt er relevant for direktivets formål.

(¹) EUT L 70, s. 11.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) den 15. maj 2009 — Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Nöelle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe og Alix Walsh mod Région wallone

(Sag C-177/09)

(2009/C 180/51)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Le Poumon vert de la Hulpe ASBL, Jacques Solvay de la Hulpe, Marie-Nöelle Solvay, Jean-Marie Solvay de la Hulpe og Alix Walsh

Sagsøgt: Région wallone

Præjudicielle spørgsmål

1) Kan artikel 1, stk. 5, i Rådets direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (¹) fortolkes således, at den fra sit anvendelsesområde udelukker en lovgivning — såsom regionen Walloniens dekret af 17. juli 2008 vedrørende en række byggetilladelser af afgørende almen interesse — der blot bestemmer, at »det er konstateret, at der foreligger tvingende almene hensyn« i relation til udstedelse af byggetilladelser, miljøgodkendelser og enkelttilladelser vedrørende visse handlinger og offentlige arbejder, der opregnes samme sted, og hvorved de tilladelser og godkendelser, for hvilke det anføres, at »det er konstateret, at der foreligger tvingende almene hensyn« godkendes?

2) a) Er artikel 1, 5, 6, 7, 8 og 10a i direktiv 85/337/EØF, som ændret ved [Rådets] direktiv 97/11/EF (²) og

[Europa-Parlamentet og Rådets] direktiv 2003/35/EF (³), til hinder for en retlig ordning, hvorefter retten til at udføre et projekt, der er underlagt en vurdering af indvirkningerne på miljøet, erhverves ved vedtagelse af lovgivning i dette øjemed, hvis gyldighed ikke kan efterprøves ved en domstol eller ved et andet uafhængigt og upartisk organ etableret ved lov, der såvel for så vidt angår formaliteten som realiteten gør det muligt at anfægte den afgørelse, hvorved der erhverves ret til at udføre projektet?

b) Skal artikel 9 i Århuskonventionen af 25. juni 1998 om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, som indgået på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved Rådets afgørelse 2005/370/EF af 17. februar 2005 (⁴), fortolkes således, at medlemsstaterne pålægges at indføre en adgang til indbringelse for en domstol eller et andet uafhængigt og upartisk organ etableret ved lov, med henblik på at borgerne kan anfægte lovligheden af ethvert aspekt vedrørende sagens formalitet eller realitet, der henhører såvel under den processuelle som den materielle ordning for godkendelse af projekter, der er underlagt en vurdering af indvirkningerne på miljøet, i relation til afgørelser, handlinger eller undladelser, der er omfattet af bestemmelserne i artikel 6?

c) Skal artikel 10a i direktiv 85/337/EØF, som ændret ved direktiv 2003/35/EF, sammenholdt med Århuskonventionen af 25. juni 1998 om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, som indgået på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved Rådets afgørelse 2005/370/EF af 17. februar 2005, fortolkes således, at medlemsstaterne pålægges at indføre en adgang til indbringelse for en domstol eller et andet uafhængigt og upartisk organ etableret ved lov, med henblik på at borgerne kan anfægte lovligheden af afgørelser, handlinger eller undladelser for så vidt angår ethvert aspekt vedrørende sagens formalitet eller realitet, der henhører såvel under den processuelle som den materielle ordning for godkendelse af projekter, der er underlagt en vurdering af indvirkningerne på miljøet?

(¹) Rådets direktiv 85/337/EØF af 27.6.1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EFT L 175, s. 40).

(²) Rådets direktiv 97/11/EF af 3.3.1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EFT L 73, s. 5).

(³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/35/EF af 26.5.2003 om mulighed for offentlig deltagelse i forbindelse med udarbejdelse af visse planer og programmer på miljøområdet og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF og 96/61/EF for så vidt angår offentlig deltagelse og adgang til klage og domstolsprøvelse — Erklæring fra Kommissionen (EUT L 156, s. 17).

(⁴) Rådets afgørelse 2005/370/EF af 17.2.2005 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet (EUT L 124, s. 1).